



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Petrem Sedlákem ve věci

žalobkyně: N. T. T., nar. X
státní příslušnost X
bytem X
zastoupený Mgr. Ondřejem Fialou, advokátem
sídlem Václavské náměstí 808/66, 110 00 Praha

proti
žalované: Komise pro rozhodování ve věcech cizinců
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 10. 2024, č. j. MV-126409-4/SO-2024

takto:

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 15. 10. 2024, č. j. MV-126409-4/SO-2024, **se ruší** a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná **je povinna** nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 14 870 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám Mgr. Ondřeje Fialy, advokáta.
- III. Žalovaná **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Napadeným rozhodnutím žalovaná zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 27. 6. 2024, č.j. OAM-0447026/ZM-2023, kterým byla podle 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále „ZPC“ nebo „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta její žádost o vydání zaměstnanecké karty, neboť její pobyt na území není v zájmu České republiky.

II. Podání účastníků

2. V podané žalobě žalobkyně nejprve obecně namítla nedostatečné odůvodnění napadeného rozhodnutí, porušení základních zásad činnosti správních orgánů, nedostatečné zjištění skutkového stavu a rozpor s požadavky na činnost odvolacího orgánu.
3. Konkrétně namítla, že ve věci nebyl dán důvod pro zamítnutí žádosti o vydání zaměstnanecké karty podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) ZPC, tedy že její pobyt na území není v zájmu České republiky, neboť z nařízení vlády č. 220/2019 Sb. rozhodně nelze dovozovat nezáměr České republiky na pobytu žalobkyně na území, a správní orgány se při rozhodování o žádosti dopustily libovůle. Citované nařízení omezuje pouze zájemce na konkrétně vyjmenovaných zastupitelských úřadech. Pokud by byl úmysl zákonodárce omezit možnost měnit účel pobytu na území, pak by se tento projev v příslušném textu zákona. Žalobkyně splnila veškeré zákonné podmínky pro vydání zaměstnanecké karty a zároveň nebyl naplněn žádný z důvodů pro zamítnutí žádosti. Žalobkyně dále uvádí, že v jejím konkrétním případě rozhodně nelze shledat, že by pobyt na území neměl být v zájmu České republiky. Správní orgány aplikací důvodu pro zamítnutí žádosti podle § 56 odst. 1 písm. j) ZPC, neboť pobyt cizince není v zájmu České republiky, fakticky nahrazují zákonodárnou činnost.
4. Dále namítla vnitřní logickou rozpornost rozhodnutí správních orgánů s tím, že z napadeného ani prvostupňového rozhodnutí přitom nelze seznat, proč by konkrétně zrovna její pobyt na území neměl být v zájmu České republiky. Brojila i proti tomu, že přístup správních orgánů vede k nepřipustné diskriminaci skupiny cizinců, dále namítala rozpor se zásadami legitimního očekávání a rovnosti před zákonem.
5. Žalobkyni bylo v nedávné době ve správním řízení vedeném u Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, prodlouženo povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia a ona pouze využila zákonné možnosti podat žádost o zaměstnaneckou kartu, a přitom nadále plní své studijní povinnosti i po podání žádosti o zaměstnaneckou kartu. Závěr správního orgánu prvního stupně, že se účastník řízení rozhodl nenaplnit účel původního pobytu, nemá oporu ve správním spise a je v přímém rozporu s provedeným dokazováním. V této souvislosti brojila i proti neunesení důkazního břemena správními orgány k důvodu pro zamítnutí žádosti podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) ZPC.
6. Závěrem namítla, že v rámci správního řízení nebyla dostatečně posouzena otázka přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života.
7. Žalovaná ve svém vyjádření k otázce zjištění skutkového stavu a k průběhu řízení odkázala žalovaná na správní spis a napadené rozhodnutí. K žalobním námitkám obecně uvedla, že většina námitek je obsahově zcela shodná s námitkami uvedenými v odvolání. Podle žalované žalobkyně deklarovala svou žádost v zemi původu, že se bude věnovat studiu konkrétního akreditovaného studijního programu, pro který nejprve musí absolvovat jazykový

přípravný kurz. Tento deklarovaný účel žalobkyně nenaplnila a namísto studia podala žádost o vydání zaměstnanecké karty, kterou by však v zemi původu podat nemohla. Dle názoru Komise je tak v případě žalobkyně na místě z migračních omezení, vyplývajících z právních předpisů, vztahujících se na nekvalifikovanou pracovní sílu přicházející z Vietnamské socialistické republiky, dovést, že vydání zaměstnanecké karty není v zájmu České republiky.

8. Komise je proto toho názoru, že v daném případě byly splněny veškeré podmínky pro zamítnutí žádosti o vydání zaměstnanecké karty, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného stavu věci, bylo dostatečně a řádně odůvodněno a je v souladu s platnými právními předpisy. Žalobu proto navrhla zamítnout.

III. Posouzení věci

9. Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
10. Krajský soud v Brně přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů uplatněných v žalobě (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, a ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
11. Soud v nyní projednávané věci musí konstatovat, že prakticky shodné právní otázky, tj. zda může požádat vietnamský státní občan o zaměstnaneckou kartu v době, kdy pobývá na území ČR pro jiný účel než zaměstnání, a jaký je správný výklad neurčitého právního pojmu „zájem České republiky“, byly předmětem rozhodování Nejvyššího správního soudu v řadě rozhodnutí.
12. Klíčová jsou v tomto směru rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 9. 2024, č. j. 1 Azs 158/2024-37 a ze dne 27. 9. 2024, č. j. 5 Azs 149/2024-56, která jsou jistě jak žalobci, tak i žalovanému známa.
13. Zdejší soud si je vědom toho, že se senát 41 Krajského soudu v Brně odchýlil od právních závěrů Nejvyššího soudu, ale jak sám uvedený senát v rozsudku ze dne 30. 9. 2024, č. j. 41 A 23/2024-28, uvedl, že „v této věci rozhodl v rozporu s právním názorem plynoucím z rozsudků prvního a pátého senátu. S veškerým respektem a úctou vůči oběma rozhodujícím senátům Nejvyššího správního soudu s nimi totiž nesouhlasí. Je to nasnadě už z důvodů, které krajský soud blíže vyložil v předchozí části tohoto rozsudku. Rozhodl se proto zahájit justiční dialog o právních otázkách, o něž tu jde. Nejvyšší správní soud by totiž podle krajského soudu měl názor plynoucí z rozsudků prvního a pátého senátu přehodnotit v rozšířeném senátu. Krajský soud se obává, že Nejvyšší správní soud nedocení následky, které by jeho právní názor mohl přinést.“ Cílem citovaného rozhodnutí bylo ze strany zdejšího soudu vyvolat debatu o správnosti dříve přijatých závěrů, nicméně, jak plyne z aktuální judikatury Nejvyššího správního soudu, tento apel krajského soudu zůstal nevyslyšen, o čemž svědčí i zrušení citovaného rozhodnutí rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2025, č. j. 7 Azs 256/2024-43.
14. K judikatornímu vývoji rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu po vydání rozsudku zdejšího soudu ze dne 30. 9. 2024 lze odkázat na rozsudek NSS ze dne 27. 11. 2024, č. j. 10 Azs 172/2024-44, či usnesení téhož soudu ze dne 24. 2. 2025, č. j. 4 Azs 251/2024-28, usnesení

NSS ze dne 20. 2. 2025, čj. 5 Azs 315/2024-29, či usnesení NSS ze dne 18. 2. 2025, čj. 4 Azs 93/2024-39.

15. Právní názor formulovaný rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 9. 2024, č. j. 1 Azs 158/2024-37, ze dne 27. 9. 2024, č. j. 5 Azs 149/2024-56, a ze dne 27. 11. 2024, č. j. 10 Azs 172/2024-44, se tedy stal součástí ustálené a jednotné judikatury Nejvyššího správního soudu, jejíž případná změna je možná pouze prostřednictvím rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu. Zdejší soud zdůrazňuje, že Nejvyšší správní soud dle § 12 odst. 1 s. ř. s. ve správním soudnictví zajišťuje jednotu a zákonnost rozhodování rozhodováním o kasačních stížnostech v případech stanovených tímto zákonem. Zdejší soud s ohledem na uvedené proto následoval judikatorní linii vymezenou judikaturou Nejvyššího správního soudu a o rozhodl o žalobních bodech shodně jako v rozsudku zdejšího soudu ze dne 18. 12. 2024, č. j. 32 A 2/2024-43, následovně.
16. Soud při posouzení věc vyšel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2024, č. j. 5 Azs 149/2024-56, který se zabýval obdobnou věcí.
17. Pro posouzení věci byla rozhodná právní úprava vztahující se k rozhodování o vydání zaměstnanecké karty, která je jedním z druhů povolení k dlouhodobému pobytu podle zákona o pobytu cizinců. Podle § 42g odst. 1 věty první tohoto zákona zaměstnanecká karta opravňuje cizince k přechodnému pobytu na území delšímu než 3 měsíce a k výkonu zaměstnání na pracovní pozici, na kterou byla zaměstnanecká karta vydána, nebo která byla za splnění dalších zákonných podmínek oznámena. O zaměstnaneckou kartu lze žádat několika způsoby. Podle § 42g odst. 5 první a druhé věty zákona o pobytu cizinců *„[ž]ádost o vydání zaměstnanecké karty se podává na zastupitelském úřadu. V průběhu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nebo na povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem může cizinec žádost o vydání zaměstnanecké karty podat ministerstvu.“* Toto ustanovení zároveň stanoví výjimky z posledně uvedené možnosti, z nichž však žádná nedopadá na věc stěžovatele.
18. Je-li žádost o vydání zaměstnanecké karty podána na zastupitelském úřadu, pak může mít na rozhodování o ní vliv omezení, k němuž vládu zmocňuje § 181b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Podle tohoto ustanovení *„[v]láda nařízením stanoví maximální počet žádostí, které lze podat v rámci období 1 roku rozvrženého rovnoměrně na jednotlivé kalendářní měsíce na příslušném zastupitelském úřadu, jde-li o žádosti o zaměstnaneckou kartu“. Toto omezení se promítá i do způsobu, jakým zastupitelský úřad rozhodne o žádostech, které byly podány po dosažení stanoveného maximálního počtu. Podle § 169h odst. 4 zákona o pobytu cizinců „[v] případě rozvržení maximálního počtu žádostí o víza k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání a o zaměstnaneckou kartu na maximální počet žádostí, které lze podat v rámci jednotlivých vládou schválených programů, a maximální počet ostatních žádostí, je žádost rovněž nepřijatelná, pokud byl v příslušném kalendářním měsíci na příslušném zastupitelském úřadu podán maximální počet žádostí stanovený nařízením vlády vydaným podle § 181b odst. 2 pro jednotlivé vládou schválené programy nebo pro ostatní žádosti“.*
19. Ustanovení § 181b bylo do zákona o pobytu cizinců vloženo novelou provedenou zákonem č. 176/2019 Sb., která reagovala na předchozí praxi, kdy podávání žádostí o vydání zaměstnanecké karty na zastupitelském úřadu v Hanoji regulovala vláda usnesením ze dne 18. 7. 2018, č. 474, k imigraci do České republiky z Vietnamu – shrnutí situace a bezpečnostních rizik. Tímto usnesením vláda dočasně pozastavila sběr žádostí o zaměstnaneckou kartu na zastupitelském úřadu v Hanoji. Nejvyšší správní soud tehdy

dospěl k závěru, že vláda nemohla takovouto regulaci provést interním aktem (usnesením), ani nařízením podle čl. 78 Ústavy České republiky, k čemuž jí tehdejší zákonná úprava neposkytovala prostor (srov. rozsudky NSS ze dne 25. 4. 2019, č. j. 1 Azs 2/2019-54, č. 3904/2019 Sb., body 34 až 57, a ze dne 6. 6. 2019, č. j. 1 Azs 56/2019-50, bod 23). Po nabytí účinnosti zákona č. 176/2019 Sb. se Nejvyšší správní soud k regulaci podávání žádostí o vydání zaměstnanecké karty vrátil, tentokrát ji však aproboval a příslušnou právní úpravu neshledal neústavní ani diskriminační (srov. již zmíněný rozsudek NSS č. j. 4 Azs 14/2022-34 nebo rozsudek NSS ze dne 29. 7. 2024, č. j. 5 Azs 284/2023-35, body 25 až 43). Těmto závěrům přisvědčil rovněž Ústavní soud (usnesení Ústavního soudu ze dne 16. 8. 2022, sp. zn. II. ÚS 2041/22).

20. Vláda využila toto oprávnění a přijala nařízení vlády č. 220/2019 Sb. Toto nařízení stanovilo v § 1 odst. 2 a příloze č. 2 maximální počet žádostí o zaměstnaneckou kartu, které lze v rámci období 1 roku podat na zastupitelském úřadu. Pro zastupitelský úřad České republiky v Hanoji byl stanoven maximální počet žádostí 200, tato kvóta je ale celá určena výhradně pro žádosti podávané v rámci vládního programu. Dle Nejvyššího správního soudu tato kvóta byla stanovena pro konkrétní zastupitelský úřad, a nikoli pro státní příslušníky Vietnamu. Jsou-li k tomu splněny další zákonné podmínky, tito cizinci mohou podat žádost o vydání zaměstnanecké karty buď na jiném zastupitelském úřadu, nebo přímo na ministerstvu.
21. Není sporné, že v posuzované věci podala žalobkyně žádost o vydání zaměstnanecké karty za situace, kdy na území České republiky pobývala na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia podle § 42d zákona o pobytu cizinců.
22. Zákonná úprava umožňuje, aby cizinec, který pobývá na území České republiky za určitým účelem, tento účel změnil. Podle § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že „*cizinec, který je držitelem povolení k dlouhodobému pobytu a hodlá na území pobývat za jiným účelem, než který mu byl povolen, je povinen požádat ministerstvo o udělení nového povolení k dlouhodobému pobytu. [...] Nové povolení k dlouhodobému pobytu dále nelze udělit, jestliže cizinec neplnil před podáním žádosti o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu na území účel, pro který mu bylo povolení k dlouhodobému pobytu vydáno.*“
23. Ustanovení § 46 odst. 6 písm. a) zákona o pobytu cizinců stanoví, že ministerstvo zaměstnaneckou kartu nevydá, jsou-li dány důvody pro neudělení dlouhodobého víza podle § 56 zákona o pobytu cizinců, s výjimkou důvodu uvedeného v § 56 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Mezi důvody nevydání tak patří i skutečnost, že „*pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území*“ (§ 56 odst. 1 písm. j)).
24. S ohledem na skutkové okolnosti věci na rozhodování o žádosti žalobkyně nebylo možné přímo použít nařízení vlády č. 220/2019 Sb. a její žádost proto nebyla nepřijatelná. Podle žalované však byl dán důvod nevydání zaměstnanecké karty podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců.
25. Soud k věci dále uvádí, že obdobnou věcí se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 1 Azs 158/2024-37. Zdůraznil v něm, že ministerstvo při rozhodování o žádosti o udělení dlouhodobého víza posuzuje také otázku, zda byl pobyt cizince na jeho území v zájmu České republiky. Nesplnění této podmínky je jedním z důvodů zamítnutí žádosti podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Původně se toto ustanovení, které bylo do zákona o pobytu cizinců vloženo jeho novelou provedenou zákonem č. 428/2005 Sb. s účinností od

24. 11. 2005, týkalo jen možného rozporu se zahraničněpolitickým zájmem České republiky. Novelou provedenou zákonem č. 427/2010 Sb. bylo slovo „zahraničněpolitickým“ s účinností od 1. 1. 2011 vypuštěno, což umožňuje zohlednit i jiné zájmy, např. zájem na bezpečnosti státu a jeho obyvatel, na získání kvalifikované pracovní síly atd. Takovýto zájem státu musí být transparentním způsobem projevený navenek (body 24 a 25 cit. rozsudku).
26. I v nyní posuzované věci je rozhodující, zda správní orgány řádně posoudily důvod nevydání zaměstnanecké karty podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, který spočívá v tom, že „*pobyt cizince na území není v zájmu České republiky*“. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu se podává, že uvedený důvod, a to i v části týkající se toho, zda pobyt cizince na území je či není v zájmu České republiky, musí být založen na vyhodnocení konkrétních individualizovaných rizik (např. rozsudky NSS ze dne 12. 5. 2022, č. j. 10 Azs 409/2021-50, body 18 a 19, ze dne 26. 5. 2022, č. j. 9 Azs 222/2021-32, bod 10, nebo ze dne 23. 6. 2023, č. j. 8 Azs 278/2021-52, body 38 a 41). Nepostačuje existence informací, která mohou být podkladem pro systémové řešení, samotné však nepostačují pro rozhodnutí v individuálním případě (srov. rozsudky NSS ze dne 3. 3. 2023, č. j. 8 Azs 321/2021-44, bod 13, a cit. rozsudek č. j. 10 Azs 389/2021-46, bod 12).
27. Dle závěru žalované zájem na tom, aby na území České republiky přijížděly z Vietnamu pouze osoby způsobilé zastávat pracovní pozice vyžadující vysokou kvalifikaci podle konkrétního programu (a nikoli osoby nesplňující potřebný stupeň kvalifikace), byl řádně vyjádřen v nařízení vlády č. 220/2019 Sb. Tento právní závěr nicméně přehlíží, že účelem tohoto nařízení nebylo omezit počet žádostí podávaných ministerstvu na území České republiky, nýbrž pouze těch, které jsou podávány na konkrétním zastupitelském úřadě (bod 27 cit. rozsudku). Právě v tomto kontextu Nejvyšší správní soud shledal ústavnost a nediskriminační povahu tohoto omezení (srov. výše cit. rozsudky NSS č. j. 4 Azs 14/2022-34 a č. j. 5 Azs 284/2023-35). Uvedené nařízení vlády nijak neomezuje cizince, včetně státních příslušníků Vietnamu, kteří na území České republiky již dlouhodobě pobývají a řádně zde plní původní účel pobytu, aby požádali podle § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců o změnu účelu jejich pobytu. V této souvislosti lze podpůrně poukázat i na úmysl předkladatele vyjádřený v důvodové zprávě k zákonu č. 176/2019 Sb., podle níž „*[z]avedení kvót je navrhováno pouze vůči cizincům žádajícím ze zahraničí o vstup na území České republiky. Ve vztahu k cizincům, kteří již na území České republiky pobývají za jinými (neekonomickými) účely, a chtějí svůj účel pobytu změnit na výdělečný, není zapotřebí kvóty uplatňovat*“ (Poslanecká sněmovna, 8. volební období, 2017-2021, sněmovní tisk 203/0).
28. Žalovaná založila svůj právní závěr, že pobyt žalobkyně na území na základě zaměstnanecké karty není v zájmu České republiky, výlučně na úvaze, že stanovení maximálního počtu žádostí o zaměstnaneckou kartu podaných na zastupitelském úřadu České republiky v Hanoji podle nařízení vlády č. 220/2019 Sb. omezuje i možnost vydání zaměstnaneckých karet státním příslušníkům Vietnamu pobývajícím na území České republiky. Takovýto výklad je ale nesprávný. Nejenže přisuzuje uvedenému nařízení vlády regulaci, která v něm není, ale současně nezohledňuje požadavek, aby uvedený důvod nevydání zaměstnanecké karty byl u konkrétního žadatele vždy dostatečně individualizován.
29. Závěrem soud dodává, že pokud by to odůvodňovaly konkrétní okolnosti věci, žalovaná mohla zaměstnaneckou kartu nevydat, byl-li by k tomu dán některý z důvodů podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. To se týká i jí vyjádřené obavy z obcházení maximálního počtu žádostí podle nařízení vlády č. 220/2019 Sb.

prostřednictvím jiných pobytových oprávnění. Žalovaná své rozhodnutí ale o tento důvod neopřela, ani jej detailněji neprokazovala. Zákonodárce sice mohl kvóty pro žádosti o zaměstnaneckou kartu spojit se státní příslušností, rozhodl se však pro jiné řešení (srov. rozsudek NSS č. j. 1 Azs 158/2024-37, bod 29).

30. S ohledem na to, že základní právní posouzení žalované bylo v rozporu se zákonem, soud se dalšími žalobními námitkami pro nadbytečnost nezabýval.

IV. Závěr a náklady řízení

31. S ohledem na vše shora uvedené soudu nezbylo, než napadené rozhodnutí zrušit podle ustanovení § 78 odst. 1 s.ř.s. a věc vrátit žalované k dalšímu řízení, ve kterém bude správní orgán vázán shora uvedeným právním názorem zdejšího soudu podle ustanovení § 78 odst. 5 s.ř.s.
32. Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl, ve spojení s § 60 odst. 2 s. ř. s., dle kterého ustanovení odstavce 1 neplatí, mělo-li by být právo přiznáno správnímu orgánu ve věcech důchodového pojištění, nemocenského pojištění, pomoci v hmotné nouzi a sociální péče.
33. Podle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5. a § 11 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění ve znění účinném do 31. 12. 2024 dle čl. II. vyhlášky č. 258/2024 Sb., platí, že v řízení o žalobě ve správním soudnictví je tarifní hodnotou 50 000 Kč. Ve smyslu § 7 bod 5 advokátního tarifu činí sazba za jeden úkon právní služby 3 100 Kč. Krajský soud vycházel z toho, že zástupce žalobce učinil do 31. 12. 2024 ve věci dva úkony právní služby (příprava a převzetí věci, sepsal žaloby). Ke každému úkonu právní služby náleží náhrada hotových výdajů dle § 13 odst. 3 citované vyhlášky ve výši 300 Kč. Celková výše nákladů řízení žalobce za dobu do 31. 12. 2024 tak činí 6 800 Kč.
34. Podle § 9 odst. 5, § 7 bod 5. a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění ve znění účinném po 31. 12. 2024, platí, že se za tarifní hodnotu ve věcech žalob, kasačních stížností a dalších právních věcí projednávaných podle soudního řádu správního, s výjimkou věcí podle § 10b odst. 5, a dále ve věcech projednávaných podle části páté občanského soudního řádu považuje částka 88 000 Kč. Ve smyslu § 7 bod 3 advokátního tarifu činí sazba za jeden úkon právní služby 4 620 Kč. Krajský soud vycházel z toho, že zástupce žalobce učinil po 31. 12. 2024 ve věci jeden úkon právní služby (replika). Ke každému úkonu právní služby náleží náhrada hotových výdajů dle § 13 odst. 3 citované vyhlášky ve výši 450 Kč. Celková výše nákladů řízení žalobce za dobu po 31. 12. 2024 tak činí 5 070 Kč.
35. Celková výše nákladů za celé řízení tedy činí vč. zaplaceného soudního poplatku 14 870 Kč. Zástupce žalobce není plátcem DPH.
36. Procesně neúspěšná žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o ní musí

stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 28. dubna 2025

Petr Sedlák, v. r.
samosoudce